

Historiky z vandrů: FRANKŮV PROTIJED

Trampování v Austrálii je jen maličko odlišné od čundrování v Čechách. Pro mě především v tom, že nespím jen tak pohozena na zemi ve spacáku. Ne že bych se bála, že budu spacák sdílet s někým dvounohým (třeba přítulným kamarádem), ale pořád jsem si nezvykla na pocit, že se budu o spacák dělit s někým čtyřnohým (třeba přítulným krokodýlem), šestinohým (třeba komáři a mouchy v počtu milión), osminohým (třeba pavoukem velikosti zálesácké dlaně) a hlavně s těmi beznohými - hady, kteří jdou do spacáku sice za teplem, a ne za mnou, ale mnoho místních druhů je schopno otrávit spolehlivě celou trampskou osadu. Takže já používám na spaní auto, stan nebo aspoň hrobeček. Ale máme otrlého kamaráda, který přijede na potlach, uváže celtu mezi eukalypty, pod ní rozloží spacák a padla. Jednou se v předvečer potlachu (znáte to, někdy je předvečer vydařenější než potlach) povídalo, zpívalo a pilo. A kamarád si dával všeho pořádnou dávku. Hlavně toho posledního. V noci se přirozeným trampským instinktem do spacáku dostal, ale pak už ztratil pojem o tomto světě. Ráno/v poledne se probudil s oteklým a červeným předloktím, na kterém se vyjímal dva jakoby vpichy. Všem bylo jasné, že to je hadí kousnutí. Můj australský manžel, znalý poměrů, vyděšeně startoval auto na cestu pro pomoc. Už jsem psala, že se jedná o otrlého kamaráda? Otrlec vše odbyl mávnutím ruky: „To je dobrý, to přejde. Přece kvůli takový blbosti nepřijdu o potlach.“ Všichni mu domlouvali, nadávali a já jsem ho celý den nenápadně pozorovala, jestli se nechová nějak divně. Ale nechoval, normálně povídal, hrál karty a popíjel dál. No abych z toho nedělala kovbojku, tak vás ujistím, že kamarád přežil. Po návratu z potlachu byl objednaný k doktorovi z jiných důvodů a už dlouho předtím. A tak si říkal, když už tady jsem, svěřím se, jak mě uštknul had, ať se felčar pobaví. Doktor to na tak lehkou váhu nebral. Z rozboru krve se zjistilo, že dotyčná spolunocleznice byla pakobra červenobřichá (*Pseudechis porphyriacus*), hojně rozšířená a hojně jedovatá. Podle vysvětlení pana doktora, to kamarád přežil ne proto, že v jeho krevním řečišti převládalo červené víno nad červenou krví, ale proto, že ho alkohol umrtvil tak, že ho ani hadí kousnutí nepřivedlo k vědomí. Tím pádem byl tělu dopřán čas se pomalu a postupně s jedem vypořádat. První zásada při hadím uštknutí, která mě vždycky pobaví, zní ‚zůstat v klidu‘. Prý je nejhorší, když propadnete panice (no kdo by nepropad), a i když se silou vůle a silou kamarádů ubráníte rychlých pohybů, stejně vám srdce tluče jako vesnický zvon při požáru, krev hezky rychle roznáší jed do celého těla a tomu náporu se pak tělesné orgány těžko ubrání. Ale teď už i vy znáte ‚neslavný Frankův protijed‘.

Marta Pelda Pelikánová
časopis Puchejř 2/2016

<http://www.trampsky-magazin.cz/blog/historiky-z-vandru-frankuv-protijed-pelda-641.html>

